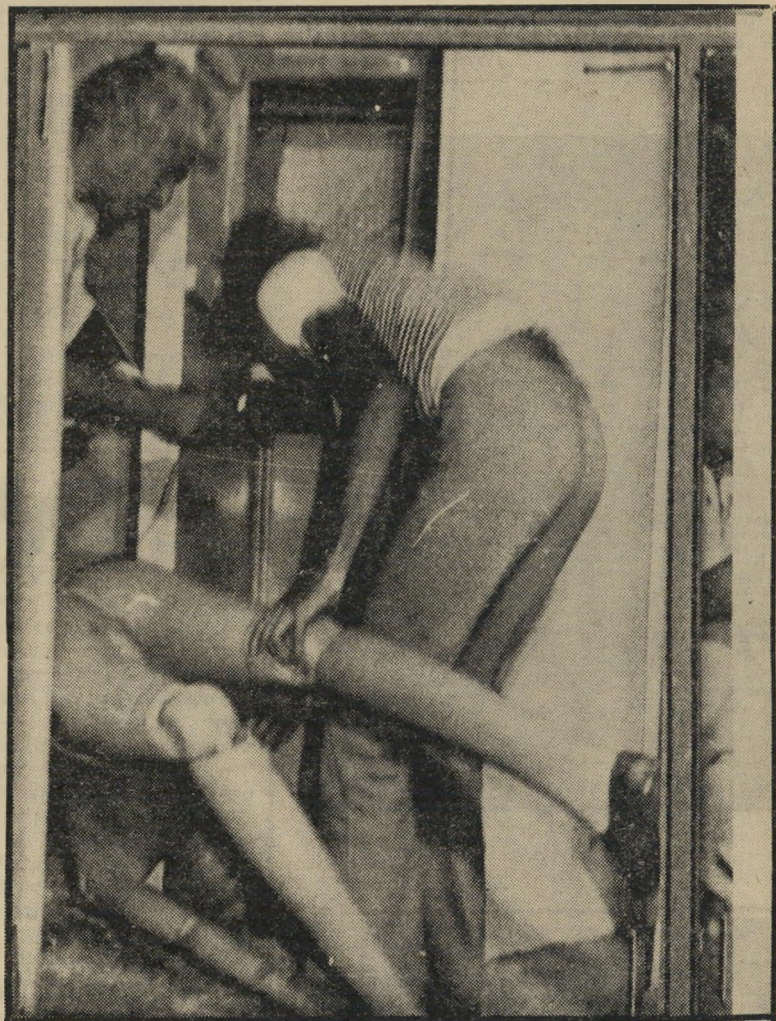

שיפטים של 2 נערים שהורשעו ברצח זקנה

בלחי, על יד בעלה. אבל הבעל שלה לא היה מתרגז, כי ידע שאנחנו סתם ידיים דים. פעם הייתי עם אנט אצלה בבית. בשעה שלוש אחריצהריים היא שאלה אותי אם אני רוצה לשכב איתה. עניתי לה, "לא!" אבל היא היתה מנשקת אותי ומחבקת אותי ולוקחת את היד שלי ושמה

בובת השעוה ממלאת את מקום הזקנה שנרצחה, סעדה אדרי, בשיחזור הרצח. הדמות גבורת הקומה, המחזיקה בידה האחת את רגל הבובה, היא דמותו של אחד הנאשמים, שטען שביצע את הרצח בהשפעת השכונה היפה.

שיחזור הרצח

אחד הנאשמים מציג בפני השוטרים, בעזרת בובת השיחזור, כיצד דחפו הוא וחברו את גופת הזקנה שרצחו לתוך ארון הבגדים בחדרה, כדי להסתירה מבעלה העיוור עד שיוציאוה בחושך.

במשפחה, לפי קביעת מומחים, הסתכס בתיווך בין הילדים לבין האב.

אין מספיק

הוכחות

נט דיין, שלא הובאה כלל כנאשמת במישפט הרצח ומלבד עדותו של אחד הנערים הנאשמים לא הועלתה נגדה כל אשמה, אף היא בת למשפחה מרובת ילדים. היא עזבה את בית הוריה בגיל 16, עבדה כחדרנית בבתימלון בטבריה. כתוצאה מכך ניתק אביה, איש שומר מיצוות, את הקשר עימה. כשהיתה בת 19 נישאה וילדה לבעלה בת, שהיא כיום בת ארבע. מאז נשואיה התגוררה במע"רת בתים בצריף דו־משפחתי דל, שביגאפו השני התגורר מקבץ הנדבות העיוור (המשך בעמוד 24)

היה מסוגל לעמוד בלחצים וקשיים. כאשר התגייס אחיו הבכור לצה"ל, מילא את מקום אחיו כמפרנס המשפחה. תמורת זאת היה דורש מאחיו ואחיותיו לשרת אותו והיה מכה אותם. בזמן הקשרים שלו עם אנט הפסיק לסייע למשפחתו והיה נוהג שלא לבוא הביתה לילות שלמים. יחסיו עם חבריו ועם אמו התערערו גם הם כתוצאה מכך.

שותפו לרצח, יחיאל אבוטבול, בא אף הוא ממשפחה מרובת ילדים: שמונה אחים ואחיות. רק לאחרונה עברה משפחתו להתגורר מהצריף במעברה לדירת שיכון.

במשך שנים ארוכות היתה משפחתו בטיפול של משרד הסעד. ראש המשפחה הוא דמות פטריארכלית, המחזיק את בני משפחתו ביד קשה ותובע מהם מילוי מיצוות הדת. האב, כמו אם המשפחה, אינו יודעים קרוא וכתוב. תפקידה של האם

וגם מלטף אותה בשדיים שלה. "למוטקה, בעלה של אנט, הייתי נותן הלוואה. כל שבוע בערך 50 או 100 ליר. רות והוא חייב לי עד היום 500 לירות."

בלי

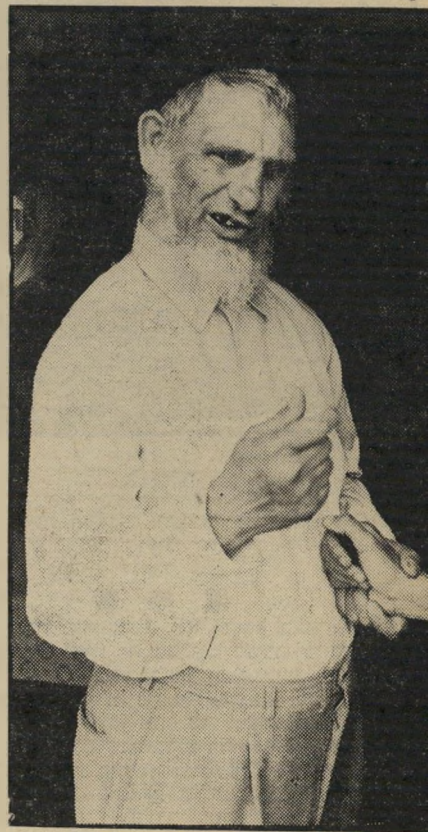
קשר נפשי

מי הוא הצעיר שטען כי בהשפעת יחסיו המיניים ואהבתו לאנט נדחף לבצע רצח כדי לשדוד מאשת הקבצן 215 לירות?

משפחתו של ששון ששייט טוב מונה תשע נפשות. הוריו עלו עם שלושת ילדיהם הראשונים ממרוקו ב־1956. הם שוכנו אז במעברת בתים בצריף שכלל שני חדריים ומטבח. בינתיים נולדו עוד ילדים ומצבו של הצריף הלך ונעשה גרוע יותר משנה לשנה. בימים גשומים הוא היה מורץ מים. בדרך קבע מסתובבות בו חולי־דוד ועכברים.

לפני שנתיים התגרשו הוריו של ששון. האם מפרנסת את המשפחה מעבודתה כ־תופרת. ואילו האב, כבן 50, הוא טיפוס עצבני אימפולסיבי ותוקפני, מכור לטיפה המרה רוב זמנו הוא שרוי במצב של שיכרות. את תפקידו כראש המשפחה לא הצליח למלא. ילדיו אינם מעריכים אותו ומעולם לא יצרו אליו קשר נפשי כל־שהו. כעדות העובדת הסוציאלית.

ששון, רזה וצנום, הוא נער גבה־קומה, מפותח מכפי גילו. הוא סיים את לימודיו בבית־ספר עממי דתי במעברה. הוא היה נוהג להתכונן כשמצב רוחו קודר רוב הזמן. אחרי שסיים את לימודיו עבד בי מקומות שונים בנגרות, בחלוקת לחם, בתעשיית מיטות, בריתוך צינורות מים ובצביעת רכב. בכל מקום עבודה היה נאלץ לעזוב אחרי זמן קצר, משום שלא

"אין צדקה!" זועק משה מלי, כה, הקבצן העיוור, שאשתו נרצחה בגלל 215 לירות.

זירת הפשע

זהו הצריף הדו־משפחתי במעברת בתים שבאגפו האחד התגוררו בני הזוג מרדכי ואנט דיין עם בתם בת הארבע ובאגפו השני התגורר זוג הקבצנים משה ומלכה וסעדה אדרי.